

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 661

VÌ SAO PHẬT ĐẾN THẾ GIỚI NÀY?

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Bảy ngày 02/10/2021.

Có rất nhiều việc trên thế giới này, người thế giới không làm được, không giải quyết được cho nên Phật phải đến để giúp chúng ta. Phật không làm người tốt nhiều chuyện. Nhiều người nghĩ Phật muốn đến thế giới này để truyền đạo, thu nhận tín đồ. Nếu Phật có cái tâm này thì Phật không phải là Phật. Phật vô ngã, ngay đến cái “ta” còn không có thì càng không có “cái của ta”.

Chúng ta phải hiểu vì sao Phật đến thế giới này. Việc lớn nhất chính là việc liễu thoát sanh tử, cắt đường sanh tử luân hồi, không để nó tiếp nối. Các tôn giáo khác cũng nhìn thấy được dòng luân hồi, nhìn thấy được Thiên Đường và Địa Ngục nhưng họ không biết làm thế nào để đột phá và vượt thoát. Đức Phật đến thế giới để giúp chúng ta đột phá, vượt thoát vòng luân hồi.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không học Phật thì làm sao biết được mục đích của nhân sinh, làm sao biết được mục đích của kiếp người! Nếu chúng ta không học thì không biết nhân quả, nhất định sẽ mơ mơ hồ hồ cả một đời mà thôi”**. Tạo nghiệp rồi thọ báo, thọ báo rồi tạo nghiệp, mơ mơ hồ hồ thì chúng ta vĩnh viễn ở trong vòng luân hồi luân quần. Chúng ta không có đủ trí tuệ để nhận ra. Điều đáng buồn là mỗi một lần luân hồi, mỗi một lần thay đổi lại một lần đi xuống thấp hơn, thấp hơn.

Hòa Thượng đã nhiều lần giảng cho chúng ta nghe:

- Muốn tái sanh làm người thì phải Ngũ Giới tròn đầy. Trong kiếp người này, trong Năm Giới chúng ta phạm phải rất nhiều.
- Muốn sanh lên cõi Trời thì trong Mười Thiện, phải đạt từ Trung phẩm Thập Thiện trở lên.
- Ngược lại, ba cõi phía dưới: Tham đọa Ngạ Quỷ, Sân đọa Địa Ngục, Si đọa Súc Sanh. Chúng ta thấy mình tham sân si nhiều hay ít? Con người ta cứ mơ mơ hồ hồ ở trong tham sân si mạn. Phật thường nhắc đến tam độc **“tham, sân, si”**, nhưng **“mạn”** cũng rất nguy hiểm. Chỉ tam độc cũng đã đủ làm cho chúng ta mơ mơ hồ hồ cả một đời, khiến chúng ta vĩnh viễn luân chuyển trong sáu cõi: Ba đường thiện (Trời, Người, A Tu La) và ba đường ác (Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh).

Hòa Thượng nói: **“Vô hữu xuất kỳ”**. **Không có cơ hội, không có thời gian thoát ra khỏi sáu cõi. Thật là đáng thương! Vậy thì ai có thể giúp chúng ta vượt khỏi sáu cõi luân hồi này? Ngoài Phật ra, không ai có thể giúp được!”**.

Tiên nhân đã đạt đến cõi Trời Phi Tướng Phi Tướng Xứ trong 8 vạn đại kiếp (đây là con số thiên văn) mà cũng đến một ngày phải rớt xuống đọa lạc. Họ tưởng mình đã chứng đắc, đã hoàn toàn giác ngộ, hoàn toàn giải thoát, không còn bị khổ đau nhưng họ vẫn bị đọa lạc, họ không thể nói ra cách vượt thoát khỏi vòng sanh tử.

Hòa Thượng nói: **“Vì sao Phật đến thế gian này. Thế gian có một số người có nguyện vọng vượt thoát, muốn ra khỏi vòng sanh tử nhưng không tìm được cách để thoát ra. Phật thấy kỳ vọng của một số người này. Vì duyên của họ đã chín muồi nên Phật đến để giúp họ. Người thế gian tuy có nguyện vọng thoát ly sanh tử nhưng không tìm được phương pháp nào. Phật đại từ đại bi đến thế gian này để giáo hóa, đem chân tướng của sáu cõi luân hồi, pháp giới Bốn Tánh, pháp giới Nhất Chân nói ra cho chúng ta”**.

Vì chúng sanh cần và duyên đã chín muồi nên Phật đến giúp, Phật không cưỡng cầu. Chúng ta đa phần bị thất bại vì chúng ta cưỡng cầu. Hòa Thượng nói: **“Sáu cõi, mười pháp giới do như thế nào mà hình thành? Dùng phương pháp gì để vượt thoát, để giải quyết vấn đề này. Phật đều nói một cách tường tận, nói một cách rõ ràng để chúng ta chân thật hiểu được, chân thật sinh tâm hoan hỷ, chân thật tiếp nhận để làm theo”**.

Không phải Phật nói ra thì ai cũng nghe. Không phải nghe rồi thì ai cũng nhận được lợi ích. Trong lớp học của Ngài Lý Bình Nam, có 300.000 học trò nhưng người thành công chỉ có được mấy người. Lão sư nói: **“Người theo học với tôi không có mấy người thành tựu. Những người thành tựu đã đi hết rồi”**. Những vị đó nghe như vậy cảm thấy đau lòng, nên họ đến Đài Loan hỏi Hòa Thượng: **“Ngài học Lão Sư, Ngài học được điều gì?”**. Hòa Thượng nói: **“Lão sư không dạy riêng cho tôi. Trong lớp học, mọi người cùng học. Sở dĩ tôi có một chút thành tựu vì tôi chịu học, tôi ham học và tôi chịu làm”**.

Hòa Thượng nói: **“Trong số những người tiếp nhận lời giáo huấn của Phật, ai là người chân thật có được lợi ích thù thắng? Hạng người thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói là người thành tựu”**. Đa phần nhiều người hiểu sai chữ **“thọ trì đọc tụng”**. Họ tưởng rằng **“thọ trì đọc tụng”** là tối ngày phải ngồi tụng Kinh gõ mõ, ngày nào cũng tụng Kinh mỗi ngày một quyển. Nhiều người tưởng rằng **“thọ trì”** là một ngày phải thực hiện 2 thời khóa, 4 thời khóa. Tụng Kinh là một phương tiện để nhiếp tâm. Nhưng điều quan trọng là **“y giáo phụng hành”** lời của Phật dạy, như vậy mới chân thật là **“thọ trì đọc tụng”**. Đọc tụng là để hiểu lời của Phật dạy, từ đó **“y giáo phụng hành”**, rồi mới **“vì người diễn nói”**. **“Vì người diễn thuyết”** chính là tự hành hóa tha. Chúng ta làm rồi, chúng ta đem việc chúng ta đã làm để khuyến khích mọi người cùng làm.

Hòa Thượng nói: **“Ai là người chân thật có được lợi ích thù thắng? Đó là người thọ trì đọc tụng”**. Phật nói lời chân thật, không thiên vị, không giấu diếm mà nói hết cho tất cả chúng sanh nghe. Phật không nói mật pháp cao hơn cho người xuất gia, không nói pháp thấp hơn cho người tại gia mà Phật tùy theo căn tánh của chúng sanh để nói, giúp chúng sanh khế nhập. Mỗi một bài pháp giống như một trận mưa. Mưa xuống thì cây lớn, cây cỏ thụ

hút một lượng nước đủ cho cây lớn, cây nhỏ hút một lượng nước vừa đủ cho cây nhỏ. Người chân thật muốn thành tựu thì phải **“thọ trì đọc tụng”**, y theo lời Phật dạy mà làm mới là **“thọ trì đọc tụng”**. Phật dạy: **“Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ tham, sân si”**. Giới là chuẩn mực không được phép vượt qua. Nếu tùy tiện vượt qua chuẩn mực thì tâm cưỡng cầu. Vượt qua Giới thì tâm không có Định, tâm không có Định thì không có trí tuệ.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta học Phật, chúng ta thấy Phật pháp quá hay, quá tuyệt vời, chúng ta nói cho người khác nghe, nói hay đến mức hoa trời rơi rụng nhưng chính mình không làm được câu “thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói” thì chúng ta sẽ như Lão sư Lý Bình Nam nói: “Đáng sanh tử như thế nào thì sanh tử như thế đó. Đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó”. Học Phật thì phải làm theo mới có lợi ích, học Phật mà không làm thì không có lợi ích”**.

Nhiều người cũng học Phật, cũng quy y Phật, cũng là đệ tử của Phật nhưng không thật làm cho nên không nhận được lợi ích. Khi họ gặp khó khăn thì họ lại trách Phật. Có hai vợ chồng ngày nào cũng lái xe đi chùa. Trên đồi có 4 -5 cây hồng rất nhiều trái, chim chóc bay về hót rất vui. Họ lên bẻ hết trái hồng mang về, cả trái xanh và trái chín họ đều bẻ hết. Thầy hỏi: **“Tại sao lại hái hết những trái hồng như vậy? Những trái hồng này phải để chín cây thì mới ăn được. Nếu hái sớm thì trái hồng rất chát, không thể ăn được”**. Họ nói: **“Mình hái vì không muốn chim ăn hết”**. Họ không nghĩ rằng, mình ở vùng rừng núi, mình ăn nhưng cũng phải để phần lại cho chúng sinh ăn. Cây hết sạch quả nên chim không còn đến nữa. Ngày ngày họ đi chùa để báo công với Phật chứ không làm theo những gì mà Phật dạy. Chúng ta học Phật mà không khởi tâm từ bi lân mẫn với chúng sanh thì học đến bao giờ mới có được lợi ích? Đó chỉ là một việc nhỏ, chưa phải việc lớn lao của nội tâm. Thầy ngày ngày liệng đồ cho chúng sanh ăn. Thầy thỉnh thoảng mang đồ lên đồi cho sóc ăn.

Phật dạy: **“Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ tham, sân, si”**. Hòa Thượng nói: **“Bạn học Phật nhưng chỉ học để nói hay, nói có đạo lý nhưng một câu “thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói” bạn không làm được thì bạn “đáng đọa lạc như thế nào sẽ đọa lạc như thế đó”. Lời này của Lão sư nói là lời chân thật. Vì sao chúng ta thấy trong Phật Kinh, có những điều Phật nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Lời Phật dạy không phải là học thuyết, không phải là một mảng văn chương. Phật lặp đi lặp lại, hết lòng dặn bảo, chúng sanh phải nghe để thức tỉnh mà làm. Nếu cả đời này bạn không thể lìa khổ được vui, không thể phá mê khai ngộ thì Phật phải nhắc đi nhắc lại để chúng ta thức tỉnh mà làm. Giáo huấn của Phật là lời dặn bảo. Những người dịch thuật đã đem lời giáo huấn của Phật trở thành văn chương. Đây là phiền não, đây là vọng tưởng, đây là chấp trước đó mà”**.

Hòa Thượng nói rõ ràng rành, tường tận thấu đáo để chúng ta hiểu được, nhớ được, làm theo được. Chúng ta không hiểu, không nhớ thì không thể làm theo. Hòa Thượng nói: **“Câu nói “thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói” vô cùng quan trọng. Phật nhắc đi nhắc lại nhiều lần vì mục đích để người nghe ấn tượng sâu sắc”**. Hòa thượng nói nhiều lần, lặp đi lặp lại. Người dịch thuật cắt bớt, trau chuốt lại văn ngôn cho hay. Đây là bệnh nặng của chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Kinh giáo chính là lời giáo huấn của Phật. Lời giáo huấn của Phật không phải là văn chương, cần phải được nhắc đi nhắc lại, lặp đi lặp lại để tạo ra ấn tượng sâu sắc, làm cho người nghe có ấn tượng. Thế nhưng con người chúng ta cho rằng như vậy quá phiền hà vì Phật nói đi nói lại, họ không thích nghe”**.

Những người phiên dịch cho rằng một mảng văn chương hay thì không có sự trùng lặp cho nên họ loại bỏ. Nhiều người dịch đĩa Hòa Thượng đã cắt bỏ rất nhiều nội dung mà Ngài nói ra. Họ cho rằng Hòa Thượng nói lời nói thừa, không cần thiết. Điều này thật đau lòng! Người trẻ cho rằng lời dặn bảo của người già lời thôi, không cần thiết nên họ không nhận được lợi ích. Nếu Thầy tình cờ nghe được một đoạn nào thì Thầy biết ngay là lời của Hòa Thượng nói. Họ chuyển ngữ, dùng ngôn từ bóng bẩy để viết thành những **“lời hay ý đẹp”**. Lời giáo huấn của Phật cần được lặp đi lặp lại nhiều lần. Đây là Phật ân cần, hết lòng hết dạ mà dặn bảo để người nghe có thể cảm nhận, có thể cảm động mà làm theo. Họ giản lược hết, khiến người nghe không cảm thấy sự quan trọng, không cố gắng làm.

Hòa Thượng nói: **“Trong Kinh Phật không sợ nhắc lại. Phật Kinh không phải là văn học, Phật Kinh là lời giáo huấn của Phật Đà. Phật không làm văn chương. Đây là những lời giáo huấn cho hàng đệ tử chúng ta phá mê khai ngộ, giúp chúng ta lìa khổ được vui, giúp chúng ta siêu phàm nhập Thánh”**. Mục đích chính ở chỗ này.

Kinh Phật không phải là văn học. Phật nói ra Kinh pháp không phải là Phật làm văn, viết ra những mảng văn chương. Khi nghe những lời dặn bảo chân thật, người học Phật chúng ta phải chân thật làm theo. Thật làm mới là **“thọ trì”**, sau khi thật có kết quả, chúng ta khuyến bảo người khác làm theo để chân thật có được lợi ích. Đó mới là **“vì người điễn nói”**. Nhiều người nghe nhưng không hiểu, không hiểu thì làm sai. Nếu chúng ta làm sai thì không thể có kết quả đúng.

Nhà Phật có câu: **“Phật pháp vô nhân thuyết, tuy trí bất năng giải”**. Phật pháp nếu không có người giảng nói thì dù người có tri thức cao thâm cũng không hiểu được. Nhờ những lời giảng giải của Hòa Thượng mà chúng mới hiểu sâu hơn lời dạy của Phật.

Một lần, có một vị Thầy đến Việt Nam nhân việc hợp tác một công việc tại Hà Nội. Thầy đã tiếp vị Thầy đó ở chùa Đông Hưng. Mọi người gặp mặt ở chánh điện, ở đó có khắc hai câu viết bằng chữ Hán: **“Phật là một đấng phước đức trí tuệ đầy đủ. Phật là Thầy của Trời Người”**. Thầy hỏi: **“Thưa Lão sư! Thầy có hiểu hai câu này không?”**. Vị Thầy ấy khoanh tay đứng nhìn rồi trả lời là không hiểu. Đâu phải người biết ngôn ngữ đó thì có thể đọc hiểu được. Phải là người học Phật mới có thể hiểu được. Người tri thức thế gian, có học lực thế gian cũng hiểu sai, hiểu sai thì làm sai.

Lợi ích chúng sanh không chỉ dừng lại ở việc giúp chúng sanh an vui, mà lợi ích chúng sanh chân thật là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ. Cho nên chúng ta làm gì cũng phải nghĩ đến kết quả. Những việc gì không cần thiết thì chúng ta gạt bỏ, chúng ta chỉ tập trung làm những việc cần thiết.

Bài học hôm nay, Hòa thượng dạy: “**Vì sao Phật đến thế gian này?**”. Chúng ta phải tự hỏi: “**Vì sao chúng ta đến thế gian này?**”. Chúng ta học Phật thì chúng ta thay Phật làm việc. Phật giải bày, đưa ra những nguyên lý nguyên tắc để chúng ta làm. Chúng ta cũng làm việc mà Phật làm. Có những việc chúng sanh không nghĩ ra, có những việc tưởng như khó như bắc thang lên trời, nhưng chúng ta vẫn có thể làm được.

Có một người con hiếu thảo, mỗi lần đi công tác về nhà đều quỳ lạy Cha Mẹ trong khi Cha Mẹ đang ngủ. Khi mời Cha Mẹ tham dự Lễ tri ân Cha Mẹ và được trực tiếp lễ lạy tri ân Cha Mẹ, người con nói: “**Cha Mẹ ơi! Trước đây con đã nhiều lần lạy Cha Mẹ. Mỗi lần con đi công tác về, con ở bên ngoài phòng lạy Cha Mẹ. Hôm nay con mới có cơ hội trực tiếp lễ lạy Cha Mẹ**”. Cha Mẹ vô cùng sửng sốt và cảm động. Nếu không có những buổi Lễ tri ân Cha Mẹ như vậy thì nhiều người con không bao giờ có cơ hội lễ lạy, tri ân Cha Mẹ.

Nếu chúng ta nói hay đến mức hoa trời rơi rụng nhưng chúng ta không y giáo phụng hành, không thật làm thì chúng ta vĩnh viễn không nhận được lợi ích chân thật. Những gì chúng ta học được và quả báo không liên quan đến nhau. Ngài Lý Bình Nam nói: “**Đáng sanh tử như thế nào thì sanh tử như thế đó. Đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó**”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!